

Emily
Vichrná
a tajemství
mořské sirény

Ilustrovala Natacha Ledwidge

LIZ KESSLEROVÁ

albatros

Emily Vichrná a tajemství mořské sirény

Vyšlo také v tištěné verzi

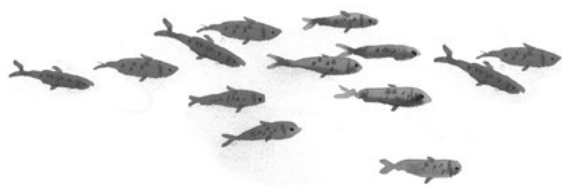
Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Liz Kesslerová
Emily Vichrná a tajemství mořské sirény – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

LIZ KESSLEROVÁ

Emily
Vichrná
a tajemství
mořské sirény

Ilustrovala Natacha Ledwidge

ALBATROS

Přeložila Jindra Horynová

*Tato kniha je určena všem fanouškům Emily Vichrné,
kteří se mi ozývali a přáli si, abych napsala čtvrtý díl.*

*Děkuji, že jste byli chytřejší než já a věděli dřív než já,
že Emily prahne po dalších dobrodružstvích.*

*Hodiny a hodiny modroslunečného dne
si plavu a kloužám v zelených vodách,
šedivých břehů v dáli si nevšímám.*

*Když ale padne tma na první vlnu,
příplavu ke břehu s lasturou naděje,
pod skálou žalostně skrz slzy zpívám.*

Fiona MacLeod

Prolog

V tu noc by nikdo nevyšel ven. Rozhodně ne, pokud by nemusel.

Kolem každického rohu se stácel vítr a s kvílením se motal v zákoutích. Ohýbal stromy a lámal je. Na chodníky cákaly zlomyslné proudy deště.

Na otevřeném moři to bylo ještě horší. Vlny jako stěny mnohapatrových věžáků se zvedaly do výše, hněvivě zpěněné jako obrovský vztekly pes.

Každý, kdo moře znal, věděl, že to znamená jediné: Neptun zuří.

Snad jenom blázen mohl být za takové noci venku, možná jen někdo nespoutaný a odvážný. Ten pak mohl vidět v dálce na moři, kdesi za hranicí bezpečí, dvě postavy. Z rybářské lodi se vykláněl muž a volal na ženu v rozbouřené vodě pod sebou. „Vezmi si ji! Vezmi si ji a drž ji pevně!“

„Co to je?“ snažila se žena překřičet hukot bouře.

Muž vrtěl hlavou. „Neslyším tě!“ Ještě víc se vyklonil z lodi a dodal: „Až bude zase v bezpečí, vyhledej mě.“

„Ale jak?“ Zachvátila ji panika, vzedmuly se obrovské, těžké vlny a v nárazech je odnášely ještě dál od sebe.

Ukazoval na balíček, který jí právě svěřil. „Ta mušle!“ zdálo se jí, že říká. A pak ještě cosi jako: „Má v sobě kouzlo.“

Žena pomyslela na to, co opouští, a zabolelo ji to víc než náraz další vlny. „A co...“

Konec otázky jí spláchla od úst vlna. On ale věděl, na co se ptá.

„O všechno se postarám!“ křičel. „O všechno, neboj se! To bude dobrý! Teď už se nezdržuj! Musíš pryč dřív, než bude pozdě!“

Vzápětí mohl pozorovatel vidět, že se oddělili a zmizeli mezi horami vln rozbouřeného oceánu. A hned

potom by se asi zamyslel, jestli to celé byla skutečnost, nebo jenom představa. Protože za takové noci, jako byla tahle, by určitě na moři nikdo nebyl.

Ne, pokud by nemusel.

První kapitola

Určitě si budete myslet, že jsem blázen. Mám totiž pocit, že něco v mém životě není v pořádku.

A proč kvůli tomu nejsem normální?

Protože teď je to konečně tak, že žiju společně s mámou i tátou, máme krásný domov na ostrově Průsečíku, hned za rohem bydlí moje nejlepší kamarádka Shona a jenom o kousek dál i můj nový kamarád Aaron s maminkou. Zdá se, že máme život bez chybičky.

No vážně. Absolutně žádný problém. Žádné vězení, odkud bych měla dostat tátu, žádné příšery, které by ze

mě chtěly vymačkat život. Taky nám žádné bouře ne-unášejí přes půl zeměkoule loď, na které bydlíme. Vlo-ni jsem tohle všechno *zažila*.

Ale teď mi ubíhá jeden krásný den za druhým, a všechny jsou plné slunce, jemného písku, kamarádů a smíchu. Dokonalý způsob života.

Tak proč jsem se teda minulý týden probouzela každé ráno nevyspalá a celá rozlámaná? To nechápu.

Posadila jsem se na posteli a snažila se vybavit si, co se mi zdálo. Hlavou se mi honily útržky podivných a zmatených snů, ale nedařilo se mi je poskládat dohromady. Jediné, co mi po nich zůstalo, byl zvláštní pocit. Ne úplně nešťastný, ale rozhodně zneklidňující a... prostě nedobrý.

Jak jsem řekla, je to k zbláznění. V mém životě teď nic nedobrého není. Jak by mohlo?

Přesto jsem ale cítila cosi, čeho jsem si nemohla nevšímat. A navíc se mi zdálo, že mamka má občas stejný pocit. Párkrát jsem viděla nepřítomný výraz, který měla na tváři, když vařila oběd nebo si četla knížku. Upírala zamlžený pohled do dálky a nejspíš tam viděla něco, co jí chybělo.

Myslím, že jsem v hloubi duše věděla, co nás obě užívá. A věděla jsem to dokonce ještě dřív, než se odehrál rozhovor s Archiem, po němž se všechno změnilo.

*

„Ťuky ťuk, to jsem já!“ zavolal důvěrně známý hlas u vchodu a vzápětí se ozvalo povědomé žuchnutí, jak mámina nejlepši kamarádka Millie dopadla na palubu.

Fortuna, na které jsme bydleli, kotvila na kraji zálivu. Byla zčásti zabořená dnem do písku, tak aby měla dolní palubu pod vodou. Pro tátu a pro mě to znamenalo, že jsme tam mohli volně proplouvat. Táta je mořský muž, takže to nutně potřebuje, a já jsem polomořská. Mámin pokoj byl nahoře, ale poklopy, které propojovaly horní a dolní palubu, nám umožňovaly žít pěkně spolu. K lodi se dalo doplavat, ale od pláže až k ní vedlo taky dlouhé molo. Po něm se k nám mohla Millie dostat na návštěvu a namočila si sotva chodidla.

„Je někdo doma?“ strčila dovnitř hlavu.

Vysoukala jsem se z postele a šla ke vchodu. Promnula jsem si oči a pokynula jí, aby vešla dovnitř. Ne že by čekala na pozvání. Už se vyškrábala nahoru a usilovně ždímalas dolní okraj šatů přes bok lodi.

„Je maminka vzhůru?“ zeptala se.

„Asi ne. Proč?“ se zíváním jsem si mnula oči.

„Někdo se vrací domů!“ vyhrkla nadšeně. „Doneslo se mi to s šuměním mořských řas.“

„Šuměním mořských řas?“ podivila jsem se.

„No, jen se snažím sladit řeč s mořskými lidmi. Prostě jsem zaslechla šeptandu. Archie je zpátky!“

Teprve teď jsem si všimla jejího obličej. Teda, jistě že už jsem ho viděla, vždyť jsem se dívala přímo na ni. Teď jsem ale konečně zaznamenala i zářivě modré oční stíny a rudou rtěnku. Ulpěla jí i na zubech, tak jsem jí to řekla. Zamžourala do zrcadla vedle vchodu.

„Už je to chkoro dva thýdny,“ cenila zuby a cípem rukávu si rtěnku otírala. „Chrozně mi chyběl!“

Archie je její přítel. Je to mořský muž a plnil nějaký úkol pro Neptuna.

„To je Millie?“ ozval se mámin zpěvavý hlas. „Pojď za mnou, Mill, a cestou zapni varnou konvici, prosím tě.“

Pak jsem odešla.

Za půl hodiny už byla máma oblečená a seděla na-
hoře v obýváku s Millie. Chtěla jsem jít ven za zába-
vou se Shonou a Aaronem, ale mamka mě přesvědčila,
že nemůžeme nechat Millie samotnou. Byla příliš
rozrušená, a tak jsme raději všichni společně čekali na
Archieho.

Byla jsem dole ve vodě s tátou. Pomáhal mi s nácvi-
kem trojitého vodního salta nazad, protože jsme brzy
měli mít vystoupení na školním sportovním dnu a já
jsem ho tam měla předvést. Dvě otočky jsem zvládala
perfektně, ale při třetí jsem vždycky spolykala hekto-
litry vody.

Právě když jsem se snažila vzpamatovat ze čtvrtého
pokusu, ozvalo se rázné zaklepání.

„Archie!“ vykřikla jsem.

„To se mi nezdá, maličká. Zažila jsi, že by Archie
někdy klepal?“

Zasmála jsem se a uvědomila si, že je pravděpodob-
nější, že se zničehonic objeví u některého z poklopů.
Mořští lidé většinou nepřicházejí k hlavním dveřím.

Oba jsme vystrčili hlavu a vykukli nahoru, aby-
chom zjistili, kdo přišel. Mamka právě otvírala dveře.
„Charlesi,“ vydechla bez nadšení. „Ráda vás vidím.“

Pan Surový. Nedá se říct, že je to náš nejlepší přítel. Když vám někdo celý život tají, kdo ve skutečnosti jste, lže, podsouvá vám drogy, abyste si nic nepamatovali, špehuje vás na každém kroku a pak podává Neptunovi hlášení o všem, co děláte, podle mého vás to vůči němu nenaplní zrovna láskou a vřelými city.

Po poslední spoustě nešťastných událostí nás ovšem Neptun přiměl, abychom slíbili, že hodíme minulost za hlavu a začneme znovu od začátku. Od té doby se tedy snažíme, jak nejlíp umíme, být příjemní a chovat se přátelsky.

Máma přidržela dveře otevřené. „Nedáte si s námi čaj?“ nabídla.

„No, já... myslím... asi ne, nechci obtěžovat,“ koktal, ale stejně vešel dovnitř a posadil se na malou pohovku uprostřed obývacího.

„Ahoj Emily,“ pokývl na mě a uhladil si rukou vlasy.

„Brý den,“ houkla jsem a hned chtěla odplavat pryč, ale táta mě zadržel.

„Jen běž nahoru! Víš, že máš být zdvořilá,“ syknul potichu.

S povzdechem jsem se vytáhla nad poklop. A hned jsem ucítila dobře známé brnění v rybím ocase. Vsedě na boku jsem sledovala, jak plihne a voda s ním mává. Mravenčení sílilo, zelenofialové pableskování bledlo, ocas ztuhl... A pak se rozplynul a zase jsem měla nohy. Chvilíčku jsem je třela, abych se zbavila milionu jehel a špendlíků, díky nimž mi nohy připadaly vratké a první kroky nejisté. Teprve potom jsem se postavila.

„Dneska by se měl vrátit Archieval,“ sděloval zrovna pan Surový mámě, když jsem vytáhla nohy nad poklop. I k němu se asi donesla šeptanda. To mě nepřekvapuje. Vždycky ví, co se kde šustne. Zřejmě má špiony všude.

Já vím, že už bychom teď měli být přátelé, ale pořád ještě mu nedokážu důvěřovat a nechápu, že mu táta s mámou v klidu odpustili a snad i na všechno s radostí zapomněli.

„Taky jsem to slyšela,“ přitakala máma. Millie vstala a znovu se šla podívat do zrcadla. Stáhla si vlasy, uhladila šaty a právě vytahovala z kabelky rtěnku, když se zdola ozvaly hlasy.

„To je on!“ vypískla. „Je tady!“

Všichni jsme se hrnuli k poklopu, abychom se podívali dolů. A během pár vteřin se u velkého kulatého otvoru, který jsme používali jako spodní vchod, skutečně objevil Archie. Vzhlédl. Doširoka se usmál, odhrnul si černé vlasy z obličeje a už plaval k nám. „Zdravím vás všechny,“ řekl, ale díval se přitom jenom na Millie.

Mamka se smála: „Pojďte, dáme si ještě čaj a necháme tady naše dvě hrdličky chvíli o samotě.“

Pan Surový na Archieho krátce pokývl. „Dobře, že jste zpátky, Archievale,“ prohodil, než se vydal za mámou do kuchyně.

„Pro mě Earl Grey,“ křikla Millie přes rameno a přitom ani na vteřinu nespustila oči z Archieho.

„Posledních čtrnáct dní jsi byl tedy v Brightportu,“ opakoval táta, když jsme se všichni sešli venku. Šlapali s Archiem vodu vedle lodi, my ostatní jsme se usadili na přední palubě. „Je to tak?“

Brightport je pro mě domov. Přesněji řečeno, byl. Žila jsem tam až do chvíle, kdy jsme se přestěhovali na Průsečík, což je jediné místo na světě, kde spolu můžou mořští a suchozemští lidé oficiálně žít. Jinými slovy, kde spolu můžou žít máma s tátou. Je to nejšvihlejší místo, jaké znám, člověk by těžko hledal nějaké dokonalejší... A přesto se mi najednou nějak sevřel žaludek, když táta vyslovil to jméno.

„Ano, správně,“ souhlasil Archie. „Ani jsem si neuvědomil, že se jedná o Brightport, až když jsme byli téměř na místě.“

Pan Surový vážně přikyvoval. „No, vždyť víme, jak je pro Neptuna důležité zachovávat co nejvyšší utajení úkolů, které zadává. Podle mých zkušeností to tak bylo vždycky, když jsem pro krále pracoval,“ prohlásil důležitě.

Archie si ho nevšímal a pokračoval: „Na kraji města se objevily bagry a jeřáby, tak nás Neptun vyslal, abychom zjistili, co tam mají v plánu. Oblast Shiprocku se nachází docela blízko pobřeží. Mořští lidé, kteří tam žijí, jsou zděšení.“

A znovu se mi sevřel žaludek, ale tentokrát byla bolest dokonce silnější. Shiprock je podmořské město, kde dřív bydlela Shona. Tam jsem se poprvé dostala do školy pro mořské panny. Pouhá zmínka o něm mě zasáhla

jako šíp. A pokud by se s ním mělo dít něco zlého, ani mně by asi nebylo dobře.

„A co jste zjistili?“ chtěl vědět táta.

„Bohužel jsme měli dost omezené možnosti, protože se téměř veškerá činnost odehrává na zemi. Přesto jsme ale odhalili, kdo za vším vězí. Je to městská rada Brightportu.“

„A co mají tamní radní v úmyslu?“ zeptala se máma.

Archie se na ni podíval. „Odpověď záleží na tom, koho se zeptáš. Podle obrovitých billboardů, které si je možné přechíst z téměř dvoukilometrové vzdálenosti na moři, chtějí ‚zastavět nevyužitou pustinu‘. V Shiprocku ti každý řekne, že jim zřejmě hodlají celé město rozmetat buldozery.“

„A co si myslíte vy?“ obrátila jsem se na něj. „Shiprock snad nemůžou úplně zničit, nebo ano?“

„Podle toho, jak daleko budou stavět, kolik tam ještě nasadí bagrů a jeřábů. Už teď jsou nebezpečně blízko a práce způsobují problémy v okolním moři. Na předměstí Shiprocku dochází k sesuvům půdy. Dvě rodiny už přišly o domov. Pokud budou developéři chamtiví a rozšíří své aktivity dál do moře, může se zřítit celé město.“

„To je hrůza!“ lekla jsem se. Myslela jsem na všechny, s nimiž jsem se v Shiprocku setkala, na školu, spoustu dětí a rodičů, na staré mořské lidi.

„To nepochybně,“ souhlasil Archie. „Obyvatelé Shiprocku se snaží na katastrofu připravit, jak jen to jde. Hlavní činitelé probírají plány na celkovou evakuaci

pro případ nutnosti tak, aby zabránili zbytečné panice. Vypracovat plán je ale obtížné, protože zatím nikdo neví, kam až stavební projekt sahá.“

„A Neptun se do toho nemůže nějak vložit?“ zeptala se máma.

„Stanovil pro Shiprock první stupeň pohotovosti, což znamená, že tam je celou dobu skupina pozorovatelů, kteří monitorují situaci. Nic moc jiného dělat nemůže,“ vysvětloval Archie.

„Nic moc dělat nemůže?“ vyprskla jsem. „Mluvíme o tom *samém* Neptunovi? Je přece mocnější než kdokoliv jiný!“

„Než kdokoliv jiný v *oceánu*,“ opravil mě Archie. „V jeho moci není zarazit počínání někoho na zemi. Skutečně může jenom sledovat situaci, určit, jak reagovat a kdy.“

„Jak to, že jste tedy zpátky?“ vmísil se do hovoru pan Surový. „Opustil jste svoji pozici, přestože Neptun stanovil, že je stálá přítomnost někoho nezbytná?“

„*Někdo* tam je potřeba nepřetržitě,“ nedal se Archie vyvést z míry. A pokračoval: „Potřebujeme ale takovou osobu, která je schopná proniknout dál do vnitrozemí než my. Mám na zemi několik kontaktů, jenomže nikdo z nich nedokáže přesně zjistit, jak to vypadá. A nikdo z nich nemá možnost ovlivnit vývoj.“

„Takže se tam nevrátíš?“ zeptala se Millie a hlas se jí trochu třásl.

„Zatím ne,“ pousmál se Archie. „Zprv mě Neptun potřebuje jako svého zástupce na Průsečíku. A zadruhé...

řekněme, že potřebujeme někoho s odlišnými schopnostmi. Někoho, kdo má přístup tam, kam já ne," otočil se k panu Surovému. „Někoho, jako jste vy.“

„Jako jsem já?“ zbrunátněl Surový a rukou si oprášil neviditelné smítko z límce. „No, samozřejmě, když se jedná o tak významnou operaci, je nezbytné, aby Neptun sestavil ten nejlepší tým profesionálů, a já musím říct, že i když nejsem tak docela překvapen, jsem polichocen a...“

„Myslím tím, že potřebujeme někoho polomořského," přerušil Archie Surového uprostřed řeči, která se začínala podobat projevu při převzetí nejvyššího významání.

Pan Surový je na tom stejně jako já. Je napůl mořský a napůl suchozemský člověk. Ještě před pár měsíci jsem to ale nevěděla. Netušila jsem to ale ani sama o sobě, dokud jsem tehdy nešla se školou poprvé na plavání.

„Musí to být někdo, kdo má přístup jak k suchozemskému, tak k mořskému dění," pokračoval Archie.

Surový zafuněl a znovu zkoumal svůj límec. „Takže vás nezajímají léta věrné služby, vysoce kvalifikované práce a cílené průpravy. Jde vám jen o to, že mám nohy," řekl.

„I rybí ocas," dodala jsem. Vrhla na mě opovržlivý pohled.

Archie zalovil v brašně, kterou měl přehozenou přes rameno. Něco z ní vytáhl. „Nejde jen o to, podívejte," uklidňoval ho. „Chtějí vás tam," položil na palubu složené noviny.

„Co to je?“ zeptal se Surový.

„To mi propašoval jeden z rybářů, který je mým kontaktem,“ odpověděl mu Archie. „Čtěte.“

Surový si rozložil noviny před sebou. „Je tu jen nějaký seznam jmen.“

„Přečtete tu větu na začátku.“

Surový si odkašlal. „My, níže podepsaní, jsme přesvědčení, že některé činnosti by neměly vykonávat počítače, ale lidé. Nedovolte, aby se nám špičková technologie vymkla z rukou. Strážcem majáku by měl být člověk! Chceme zpátky pana Surového!“

Listoval stránkami se jmény. „No, já...“ začal. „Myslím, že... Já...“ podíval se na Archieho. „Není to vtip?“

Archie zavrtěl hlavou.

„Lidé z města mě chtějí zpátky?“

Přikývl.

„A Neptun mě potřebuje?“

„Ano.“

Pan Surový se napřímil a zvedl hlavu. „Tak tedy dobře,“ řekl. „Nemůžu je zklamat. Musím se vrátit do Brightportu.“

Přesně v tu chvíli mi došlo, proč jsem teď pořád měla zlé sny a každý den jsem vstávala se špatnou náladou. A proč se mi svíral žaludek při každé zmínce o Brightportu.

Stýskalo se mi. Nic jiného v tom nebylo.

Mamka se otočila k tátovi. „Jakeu,“ hlesla. „Já... já ...“

Táta připlaval podél boku lodi k ní a chytil ji za ruku. Když jsem se na mámu podívala, viděla jsem, že

má v očích stejný smutek jako já. Byl tam celou dobu, vždycky když jsem ji přistihla, jak se dívá někam do dálky... Už vím, co tam hledala, co jí chybí.

„Máma chce domů,“ řekla jsem nahlas.

Táta se na mě podíval. „Vždyť jsme doma, maličká,“ krátce se zasmál. „Nebo ne?“ vrátil se pohledem k mámě.

Než mohla něco říct, Archie je přerušil. „Je tu ještě něco,“ oznámil nám. „Nevěděl jsem, jak vám to říct, ale teď je možná ta správná chvíle.“

„O co jde?“ zeptal se táta.

„Neptun potřebuje tým. Nemůže tam být jen jeden člověk, kdyby k něčemu došlo. Surový je dobrá volba pro udržování kontroly nad Brightportem. Bude člověkem na svém místě, protože má mnoho kontaktů. Díky nim získá informace o úmyslech města a jako strážce majáku bude mít pro jejich získávání ideální krytí.“

Surový se zavrtěl a odhrnul si vlasy z čela. Už se zase tvářil, jako kdyby mu udělili Oscara. Než spustil děkovný proslov, Archie dodal směrem k tátovi: „Navrhl jsem tě jako jeho asistenta.“

„Mě?“ podivil se táta. „Neptun mi chce svěřit důležitou práci s takovou zodpovědností, potom co... Po tom, kde jsem byl?“

Táta není žádný kriminálník nebo něco takového, zavřeli ho do vězení kvůli tomu, že se oženil s mojí mámou. Sňatky mezi mořskými a suchozemskými lidmi byly v té době proti zákonům. Teď už to tak není. A co víc, Neptun se rozhodl překlenout propast, která

se mezi suchozemci a mořskými lidmi vytvořila. Taky rozhodl, že právě my máme být těmi, kdo mu v tom budou pomáhat.

Řekl nám, že musíme oba světy spojit a dosáhnout toho, aby mořští a suchozemští lidé žili v míru. A to byla další věc: jak jsme mohli měnit svět a ovlivňovat chování všech tak, aby žili pěkně v souladu, když jsme zakotvili na jediném místě na zeměkouli, kde to tak bylo už předtím? Všechno směřovalo ke stejnému závěru: *musíme* se vrátit do Brightportu.

Archie ještě pořád mluvil na tátu: „Neptun nelpí na minulosti. Ví, že jsi věrný a spolehlivý.“

„A ženatý se suchozemskou ženou.“

„Přesně tak. A přesně o to jde. Jeden z vás zjistí, jak to vypadá na pevnině, druhý, jak pod mořem v Shiprocku. S vámi a Surovým by se nám mohlo podařit odvrátit od podmořského města velkou katastrofu.“

„Nežádáš mě, abych špehovala staré známé a přátele, že ne?“ zeptala se máma.

„To vůbec ne! Většinu práce odvedou Jake a Surový. Ty měj jenom oči a uši otevřené pro případ, že by jim uniklo něco, co by mohlo obyvatelům Shiprocku způsobit problémy. Pokud by se museli přestěhovat další mořští lidé, byli bychom rádi, kdyby se o tom dověděli včas, aby si mohli v klidu všechno sbalit. Nechceme, aby se jednoho dne probudili a před vchodem do jesky ně stál buldozer.“

„A to by se podle tebe mohlo vážně stát?“ zeptala se máma.

„Nepochybně. A řeknu ti ještě něco: kdyby došlo ke zničení dalšího obydlí, vypukla by v Shiprocku panika. Neptun nesnáší, když nemá přehled o tom, co se bude dít. Na to není zvyklý. Jakmile plány Brightportu zapříčiní další těžkosti, bude chtít předvést svoji moc a nařídí celkovou evakuaci. Většina obyvatel se tomu zoufale snaží zabránit.“

Táta vzhlédl k mámě. „Co si o tom myslíš?“

Máma si zamyšleně okusovala nehet na palci. „Myslím, že jsme dostali za úkol propojit život na zemi a v moři. Máme se snažit dát oba světy dohromady. Takže jestli suchozemci dělají něco, co by mohlo mořské lidi ohrozit, je naší povinností tomu zabránit.“

Táta se k ní natáhl a stiskl jí ruku. „Souhlasím. Mohla by to být naše první šance, jak uvést Neptunovy instrukce do praxe.“

„Přesně tak. Neptun si to taky myslí.“

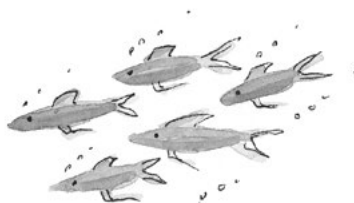
Táta se podíval na Archieho. „Cože? Co Neptun říkal?“

„Že nastává čas, kdy je zapotřebí, abyste se dali do práce na zadaném úkolu. Mám vám říct, že teď máte příležitost, abyste prokázali, že vybral správnou rodinu. Prý to bude vaše první zkouška.“

Táta vypjal prsa a pevně přikývl. „Tím je rozhodnuto. Jinou volbu nemáme.“

Cítila jsem, jak ve mně narůstá bublina nadšení, lechtá mě uvnitř a sune se nahoru až do krku a ven. „Vracíme se do Brightportu?“ zeptala jsem se a bez dechu čekala na odpověď.

Naši se na sebe podívali a přikývli. Pak se máma otočila ke mně: „Ano, zlato,“ řekla a po strašně dlouhé době se jí na tváři rozlil úsměv. „Vracíme se domů.“

Druhá kapitola

Uvědomila jsem si, jak moc mi Brightport chybí, teprve když jsme se rozhodli, že se tam vrátíme. Sice jsem celou dobu věděla, že bych chtěla domů, ale vědomě jsem se snažila ten pocit potlačit, protože jsem si myslela, že taková možnost neexistuje. Když jsem teď věděla, že je to skutečnost, nemohla jsem se dočkat, až ta chvíle nastane a vyrazíme na cestu.

Byly tu jen dva problémy. Shona a Aaron.

Shona je moje nejlepší kamarádka. Seznámila jsem se s ní, když jsem poprvé zjistila, že se ze mě ve vodě

stává mořská panna. Od té chvíle z nás jsou nejlepší kamarádky, i na Průsečík se s rodiči nastěhovala ve stejnou dobu jako my. Pomyšlení na to, že bych ji tady teď nechala... To bylo prostě nemyslitelné.

Aarona jsem poznala teprve nedávno. Je polomořský stejně jako já. Nikoho jiného takového, kromě pana Surového, zatím neznám. A toho teda nepočítám. Aaron žil s maminkou na strašidelném hradě uprostřed oceánu. Podařilo se nám společně nalézt a spojit Neptunovy staré snubní prsteny a tím odvrátit kletbu. Neptun nás pak všechny propustil a dal nám za úkol sblížit mořský a suchozemský svět. S tím jsme se ale zatím nevypořádali.

Doufali jsme, že s plněním úkolu začneme hned, jak se vrátíme do Brightportu. Naše první zkouška.

Jenomže jak se mám vypořádat s jakýmkoliv problémem bez Shony? Natož se zkouškou, které mě podrobí Neptun? Zatím se mnou prožívala každické dobrodružství! A Aaron...? Nevím, jestli to je proto, že je stejně jako já polomořský, nebo kvůli tomu všemu, čím jsme spolu prošli, ale ani v jeho případě jsem si nedokázala představit, že by tady zůstal a já odešla.

Plavala jsem od příde na zád a zpátky, sem tam po dolní části lodi a snažila se na něco přijít. Co mám dělat? Před pěti minutami jsem byla radostí bez sebe nad tím, že se vracím domů. Teď jsem si připadala rozpolcená. Už už nabývala vrchu moje nešťastná polovina, když se zvenčí ozval dobře známý hlas. Rychle jsem

plavala k okrouhlému vstupu do lodi. Shona! Ta mě určitě rozveselí! Zatím se jí to vždycky podařilo.

Dneska ale stačil jediný pohled a její výraz mě uzemnil. Tentokrát to asi bude jinak.

„Co se děje, Shono?“ zeptala jsem se, když proplula dovnitř spolu s několika stříbřitými rybami, kterým ve slunci svítily boky jako nové naleštěné mince.

„Emily! Právě jsme se dozvěděli novinky od Archieho.“

„O Brightportu?“ hlesla jsem. Takže už to ví! Ví, že odplouváme, proto má tak zkroušený výraz.

Prekvapením vykulila oči. „Jak jsi to zjistila tak rychle?“

„Teď byl tady. Vykládal nám, jak to tam vypadá a...“

„Ach jo! Budeš mi hrozně chybět!“

„Já vím, ty mě taky! Ale určitě najdeme nějaký způsob, jak zůstat ve spojení, no ne?“

Shona přikývla a zadržovala slzy. „Snad jo. Být tak daleko od tebe mě úplně deptá.“

„Taky jsem z toho vedle.“ Snažila jsem se přijít na něco pozitivního, co bych jí řekla. Vidět ji takhle nešťastnou se nedalo vydržet. „Třeba by se ti mohlo podařit někdy připlavat do Shiprocku?“

Shona nakrčila obočí. „He? Jak to myslíš?“

„No, víš... že bys mě navštívila. Já vím, že je to tisíce kilometrů odsud, ale...“

„To se ti snažím celou dobu říct, Emily! Proto jsem tak rozhozená... Vracíme se do Shiprocku!“

Zůstala jsem na ni civět s otevřenou pusou. „Vý se vracíte? Ale...“

„Archie nám přinesl dopis od tety Corelly. Píše, že jsou tam nějaké nepokoje nebo co. Nevím, o co přesně jde, ale prý má velké obavy o svůj domov. A nejenom ona. Podle mámy se tam musíme vrátit. Ach jo, Em, bude se mi tolik stýskat!“

Zakřenila jsem se na ni. „Ale nebude!“

„Co tím myslíš? Proč to říkáš?“

Švihla jsem ocasem a obeplula ji dokolečka. Pak jsem ji popadla za ruce a začala se hlasitě smát. „Protože my plujeme taky!“

Zírala na mě. „Vážně?“ divila se. „Neděláš si srandu?“

„Přísahám!“

Stiskla mi dlaně. „Emily, to je tak švihlýýýýý!“ vykřikla a dala se do podvodního tanečku. „Mám děsnou radost! A ty?“

„Obrovskou!“ odpověděla jsem. A myslela jsem to skoro stoprocentně. Zbýval už jenom *jeden* problém. Jediné, co mi bránilo, abych se radovala úplně stejně jako Shona, byl Aaron. Měl tady zůstat sám.

„Táta říká, že asi koncem týdne budeme připraveni na odplutí.“

Aaron byl u nás, seděli jsme spolu na přední palubě a slunili se. Táta s Archiem a panem Surovým dávali někde venku dohromady plány na cestu. Máma se

šla projít po pláži s Aaronovou maminkou. Od té doby, co jsme se všichni vrátili na Průsečík, se velice sblížily a jsou z nich opravdu dobré přítelkyně.

Vrhla jsem kradmý pohled na Aarona. Koukal na moře a zatím nijak nereagoval.

„Takže příští týden už budeme pryč,“ pokračovala jsem. Zase nic. „Nadobro,“ dodala jsem pro případ, že by mu nedošlo, o čem tu mluvím. Že se už od příštího pondělí nejspíš nikdy neuvidíme.

Otočil se ke mně a usmál se. „OK.“

OK? A to je *všechno*? Takže vnímám, co říkám, jen ho to prostě *nezajímalo*.

No tak fajn. Mě taky ne.

„Možná se teda ještě předtím uvidíme, nebo možná ne,“ řekla jsem jen jakoby mimochodem. „Každopádně si žij blaze, pokud ne,“ dodala jsem a zvedla se k odchodu. Neměla jsem ani ponětí, kam půjdu. Myslím, že jsem doufala, že mě zavolá zpátky dřív, než to budu muset řešit.

Což naštěstí udělal.

„Emily!“ Culil se na mě a dlaní poklepal na palubu vedle sebe. „Sedni si.“

Sedla jsem si a založila si ruce.

„Neber mě vážně,“ řekl.

„A v čem?“

„Že se tvářím, jako by mi to bylo fuk.“

Pokrčila jsem rameny.

„Víš, abych řekl pravdu, opravdu mě to netrápí,“ pokračoval.

Protočila jsem oči a znovu nakrčila ramena. „Mě taky ne,“ prohlásila jsem. „Řekla jsem ti to jen ze slušnosti.“

Aaron vybuchl smíchy. „Ale Emily! Ještě ti to nedošlo? Je mi to jedno, protože my poplujeme taky!“

Zírala jsem na něj a snažila se zachovat kamennou tvář pro případ, že by si ze mě zase dělal legraci.

„No vážně, přísahám,“ četl mi myšlenky stejně, jako vždycky Shona.

Spustila jsem ruce, povolila ramena a uvědomila si, že se usmívám. „Jak to?“ divila jsem se.

„Včera se u nás zastavila tvoje máma a vylíčila nám, co máte v plánu. A my jsme se okamžitě rozhodli, že poplujeme s vámi.“

„Ale proč? Copak tady nejste spokojení?“

„Jasně že jsme. Kdo by tady mohl být nespokojený? Jenom...“ zarazil se a bledé tváře mu lehce zčervenaly.

„Jenom co?“ pobídla jsem ho.

„No, víš...“ začal, odvrátil se a zaryl nehtem do uvolněného prkna v podlaze. „Po všem, co jste pro nás udělali... Pro moji mámu... Vážně. Připadala by si tu ztracená.“

„Hm, aha.“ Tak to jeho máma chtěla být s námi. Jenom ona.

„A stejně,“ zamumlal. „Bez tebe by to tady nebylo ono.“

Koutky úst se mi zdvihly v úsměvu. „Opravdu ne?“

Zvedl ke mně oči a taky se zaculil. „Fakt.“

Vstala jsem z paluby a přeskočila na molo. „Pojď!“ zavolala jsem a vkročila do moře. Okamžitě jsem v prstech

u nohou ucítila mravenčení, které postupovalo nahoru do nohou. Jasně znamení, že můj rybí ocas přichází k životu. „Poplaveme to říct Shoně! Kdo bude dřív u pláže?“

Máma nedokázala zadržet slzy. „Slib mi, že se brzy ukážeš, ano?“ naléhala a hřbetem ruky si otřela oči.

Millie vytáhla obrovský kapesník, hlasitě se vysmrkala a nacpala ho zpátky do kapsy. Rozhodla se, že zůstane s Archiem na Průsečíku. Říkala, že jí dva týdny odloučení bohatě stačily a už by to nechtěla zažívat znovu. Pokud je nutné, aby byl Archie tady, je stejně nutné, aby tu byla s ním. Což od ní bylo docela milé. Doopravdy. „Budu u vás tak často, až vás to bude mrzet,“ tvrdila a pokusila se o úsměv. Rty se jí zvlínily a po tvářích jí stékala rozmazaná řasenka.

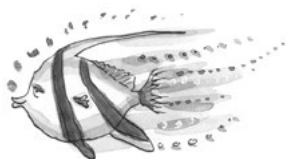
„Ty nás nikdy neomrzíš!“ oponovala máma.

Millie jí ještě jednou stiskla ruku a rozevřela náruč. „Pojď sem, ať tě můžu pořádně obejmout,“ obrátila se ke mně. Ovinula mě pažemi a sevřela tak silně, až jsem se bála, že mě udusí.

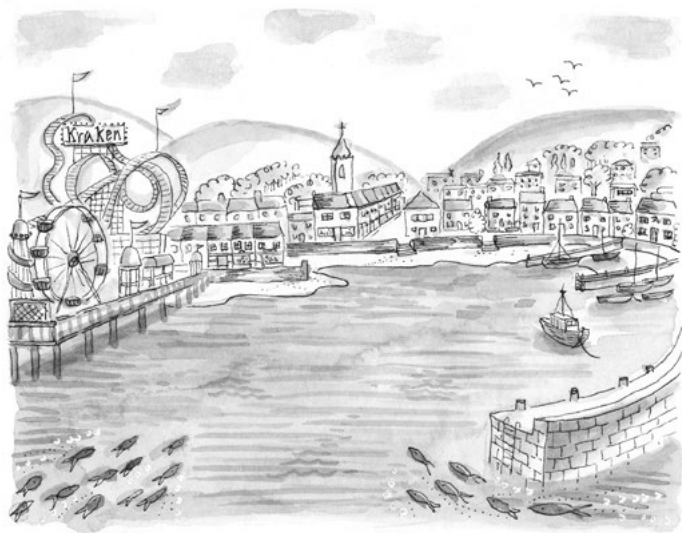
Vtom na nás zavolal táta. Byli se Surovým připravení ve vodě s tím, že až na konec Bermudského trojúhelníku poplavou vedle lodi. Archie to zařídil tak, že tam nás pak všechny převezme skupina Neptunových delfínů a dopraví nás na *Fortuně* až na místo.

Ted' Archie odvažoval lana a chystal se, že nás bude na prvním úseku cesty doprovázet. Políbil Millie a něžně jí otřel uslzenou tvář, takže si začernil celou dlaň. „Brzy se vrátím,“ slíbil jí.

A už jsme vypluli. Vzápětí jsme se ocitli na otevřeném moři. Směřovali jsme domů, do Brightportu.

Třetí kapitola

Blížili jsme se k Brightportu a já nevěděla, co mám čekat. Jedna moje polovina očekávala, že se nic neměnilo, druhá, že bude všechno úplně jinak. Byli jsme pryč déle než půl roku a tolik se toho za tu dobu událo, že mi návrat připadal dočista neskutečný. Vážně se vrátíme? Nemohla jsem tomu uvěřit.

Ale bylo to tak. Delfíni nás táhli k zálivu a v dálce už jsem viděla město. Postupně jsem rozeznávala přístav, kde předtím kotvil *Král moří*. To byla naše loď, na které jsme s mámou žily. A už byla vidět řada

obchodů a penzionů na pobřežním korzu i herna se zábavními automaty na jeho konci. Patřila rodičům Mandy Rushtonové.

Mandy. Celou věčnost jsem si na ni nevzpomněla, a teď jsem při pomýšlení na ni nedokázala potlačit nepříjemné chvění v žaludku. Hrozně dlouho mě šikanovala a posmívala se mi. Jako malé holky jsme se předtím ale kamarádily, a když jsme se letos setkaly na Průsečíku, znovu se z nás staly kamarádky. Jenomže tu byl problém. Neptun nechal na Mandy s rodiči použít MP drogu, aby jim vymazal paměť kvůli tomu, co všechno viděli. A já teď nevím, jestli Mandy nezapomněla nejen na mořské panny a děsivou příšeru, ale třeba i na to, že jsme spolu zadobře.

Brzy jsem to měla zjistit.

Na palubu přišel Aaron. „Co je támhleto?“ ukazoval na obrovskou spleť ocelových pásů, která se tyčila k nebi kousek dál od zálivu. Ještě jsem to neviděla, ale pověděl nám o tom Archie.

„To je kraken,“ řekla jsem.

Aaron vytřeštil oči.

„Samozřejmě ne skutečný,“ smála jsem se. „Je to ohromná horská dráha v novém zábavním parku, co letos vybudovali Rushtonovi. To jsou rodiče Mandy.“

„Hustý!“ řekl a zatvářil se sebevědomě. Už ode mě a Shony pochytil výrazy jako ‚hustý‘ a ‚švihlý‘, jen od něj zatím nezněly moc přirozeně. Až doteď žil celý život na hradě, úplně odtržený od celého světa, takže

toho bylo pořád ještě spoustu, co nikdy dřív nedělal. Ještě nikdy se nemohl s dalšími vrstevníky nadchnout pro blbosti, dokonce se zatím ani nesvezl na horské dráze nebo jiné atrakci, a tak mu zkrátka pro tyhle věci a situace chyběly výrazy.

A pak se nad hladinou objevila tátova hlava. V tuhle chvíli nás s panem Surovým táhli do zálivu. Všichni jsme se shodli, že to bude méně nápadné než celá skupina tajemných delfínů se zvláštní velkou jachtou v závěsu. Nechtěli jsme vzbudit moc pozornosti ještě dřív, než připlujeme.

„Už tam skoro jsme!“ zavolal na mě. „Řekni mámě, ať se připraví. Zakotvíme u jednoho vzdálenějšího mola, co vybíhá od přístavní hráze – poblíž místa, kde kotvil *Král moří*.“

Vrhla jsem ještě jeden krátký pohled na přibližující se pobřeží a spěchala jsem dovnitř. Šimrání motýlích křídel v břiše zesílilo. Podaří se všechno vyřešit, nebo to bude úplná katastrofa?

Teď už se nedalo couvnout. Musíme zjistit, co se dá dělat. Najít řešení.

„No, Jake samozřejmě chce, aby nastoupila do školy v Shiprocku, ale já bych ji raději viděla na Brightport High,“ probírala máma každodenní záležitosti s Aaronovou maminkou a nalévala přitom čaj.

Já jsem hrála u stolu s Aaronem šachy. Naučil mě to nedávno. Sám se šachy učil celá léta, ale neměl proti komu hrát. Teď vyhrával. On teda vyhrával vlastně vždycky, pokud nepředstíral, že si nevšiml nějakého skutečně dobrého tahu, aby pak mohl nechat vyhrát mě.

Bydlel s mámou v jednom z letních domků na pláži. Původně sloužily rybářům, takže to byly docela malé příbytky, kolem nichž bylo trochu cítit rybinu, ale daly se pronajmout za pakatel, zvlášť mimo sezónu. Pan Surový promluvil s jedním ze svých dřívějších známých mezi rybáři, a ten jim domek přenechal na několik týdnů před sezónou opravdu levně.

„Taky zatím nevím, jak to udělat s Aaronem. Mořská škola by byla svým způsobem užitečná, ale zároveň by se mi líbilo, kdyby se dostal mezi normální kluky jeho věku.“

Stočila pohled k nám. „Myslím suchozemské kluky,“ dodala hned.

Aaron položil střelce, kterého držel v ruce. Docela jsem si oddechla, protože to vypadalo, že mi s ním vezme královnu. „Napadlo někoho, že by se taky zeptal nás, co chceme?“ vyslovil nahlas otázku, která se mi honila hlavou během celého rozhovoru.

„To my tam přece budeme muset chodit, tak snad k tomu můžeme něco říct, ne?“ přidala jsem se.

„Jistě že můžete,“ reagovala trochu popuzeně máma. „Konečné slovo ale musíme mít my.“

„A proč?“